

Vrijwilligers Verhalen: Indisch bescheiden en Hollands brutaal

Maastricht, juni 2021 – Jeanine de Bruin (1975), geboren en getogen in Maastricht, is vrijwilliger voor de Masoek Sadjja in haar geboortestad. Het evenement gericht op ontmoeting (met livemuziek, sprekers, informatie en Indische hapjes) in buurtcentrum Het Atrium, ligt al een tijdje stil vanwege de coronarestricties. Maar Jeanine en de andere vrijwilligers staan te popelen om weer aan de slag te gaan: “Ik word zelfs door ouderen op straat aangesproken. ‘Wanneer is er weer een Masoek Sadjja?’ vragen ze dan.” Jeanine de Bruin vertelt over haar inzet voor onze mensen in het zuiden.

“De laatste keer dat we iets hebben georganiseerd was in september 2020. Heel kleinschalig -We noemden het een *Mari Bersama* middag- zodat we konden voldoen aan de coronamaatregelen. En met Pasen zijn we nog bij de mensen langs geweest met een bloemetje. Het was ontroerend om te zien hoe blij men was met een kort praatje aan de deur.” Jeanine heeft het idee dat de mensen eenzamer zijn tijdens de pandemie: “Ze vertellen ons dat ze door corona hun kinderen al een hele tijd niet hebben gezien. Wij zijn voor deze mensen een luisterend oor.”

Jeanine de Bruin

Een luisterend oor zijn, dat is wat Jeanine betreft haar belangrijkste functie tijdens de Masoek Sadjja's: “Vooral voor mensen van de eerste generatie die alleen zijn. Als ik dan drankjes rondbreng maak ik altijd een praatje en neem daar ook de tijd voor. Het voelt vertrouwd voor de ouderen en het is voor hen ook makkelijker om hulp te vragen als dat nodig is. Wij kunnen ze altijd weer doorverwijzen.”

Jeanine de Bruin, in het dagelijks leven werkzaam in de reisbranche, is min of meer in het vrijwilligersvak gerold. Haar ouders waren namelijk vaste bezoekers van de Masoek Sadjja in Maastricht: “Toen het slechter ging met mijn moeder, ze is inmiddels overleden, ging ik met ze mee om te helpen. Dan kon mijn vader, zelf Indisch, met zijn vrienden kletsen, en ik lette op moeder. Wat leuk is om te vertellen is dat mijn moeder een rasechte Maastrichtse is met geen druppel Indisch bloed. Ze deed vroeger aan line dance met voornamelijk Indische leden en danste dan samen met de groep tijdens de pauze van de Masoek Sadjja.”

Het Indische heeft Jeanine van vaderskant. Hij is geboren in Semarang en opgegroeid in Surabaya. Zijn ouders kwamen uit Padang. Moeder is geboren en getogen in Maastricht. Jeanine omschrijft zichzelf als een vrouw die Indisch bescheiden is en Hollands brutaal. “En ik heb de ‘reisgenen’ van mijn vader meegekregen. Hij kwam in 1951 met de Willem Ruys naar Nederland. Ging hier naar de zeevaartschool en voer daarna weer aan boord van de Willem Ruys. En ik werk in de reisbranche. Het zit in ons bloed.”

Jeanine en haar tante

Over haar Indische verleden komt ze steeds meer te weten: “Van de vier kinderen ben ik er wel het meest mee bezig. Onlangs heb ik ook een programma gevolgd van *Tracing Your Roots* om het verleden en de stamboom van opa’s kant verder uit te zoeken. Als je Jeanine hoort praten met haar Maastrichtse tongval, dan zou je haar stem kunnen herkennen van de Tong Tong Fair. Sinds 1997 werkt ze daar, toen nog Pasar Malam Besar geheten, als presentator in het toenmalige Bibittheater, nu Studio Tong Tong. Ook daar kreeg de zoektocht naar de familiegeschiedenis verder vorm: “Ik logeer tijdens de Tong Tong Fair altijd bij mijn tante in Sassenheim. We praten dan veel over wat het betekent om Indisch te zijn. Inmiddels wordt het steeds tastbaarder toen ik in de kamferkist brieven vond die mijn opa schreef aan zijn broer en andersom. Het waren brieven uit het interneringskamp. Toen ik die brieven aan mijn tante en mijn vader liet zien kwamen bij hun ook de herinneringen boven.”

Haar vader is ontzettend trots op het werk van zijn dochter. Haar achttienjarige zoon lijkt in haar voetsporen te treden: “Hij weet niet beter dan dat de Masoek Sadjja en de Tong Tong Fair bij ons leven horen. Als klein kind drentelde hij al over de pasar om overal te gaan kijken en alle vrijwilligers en medewerkers kennen hem van kleins af aan. En hij komt ook langs bij de Masoek Sadjja. Hij wil af en toe wel praten over zijn Indische afkomst, dingen vragen. Maar niet te vaak hè. Gelukkig noemt hij zichzelf wel Indisch!”